

Deși toate femeile din casă și mulți vecini știau de sentimentele lui Bassem pentru Doaa, Shokri a rămas cumva în afara subiectului. Hanaa și fetele îi ascuseseră toată povestea, însă îl cunoștea pe Bassem și menționa adesea cât de mult îi plăcea de el. Hanna își pierde răbdarea cu Doaa în această privință și devenea tot mai îngrijorată. Nu îi povestise lui Doaa despre planul lui Bassem de a se întoarce în Siria pentru a lupta, dar ideea o neliniștea, așa încât o presa și mai mult pe Doaa să-l accepte. Îi spuse lui Doaa că starea ei proastă de sănătate era cauzată, probabil, de încăpățânare și că Bassem putea s-o facă fericită și să aibă grijă de ea. Hanaa o imploră să se gândească din nou la logodnă, să-și deschidă inima și să se roage, dacă asta o ajuta, apoi să ia o hotărâre o dată pentru totdeauna.

Doaa chiar s-a rugat pentru ajutor. Știa că mama ei îi voia numai binele și nu înțelegea de ce ideea de a-l accepta pe Bassem o supăra atât de mult. Îl rugă pe Allah să-i arate ce cale să urmeze. Se ruga noapte de noapte, dar nu primi nici un răspuns.

Într-o seară, Hanaa a chemat-o pe Doaa să se așeze lângă ea. Părând neobișnuit de agitată și de obosită, Hanaa a întrebat-o direct:

— De ce nu-ți place de Bassem? E un bărbat nemaipomenit și ne ajută.

Doaa știa că mama ei avea dreptate și nu putea să-i dea un răspuns rezonabil; în schimb, își feri rușinată privirea.

— Pân-aici! a insistat Hanna.

Doaa n-a prea înțeles la ce se referea Hanaa, dar și-a dat seama că pe mama ei o tulbura ceva.

După câteva ore, când Doaa s-a pregătit de culcare, a îngenuncheat pentru rugăciune, apoi o strigă pe mama ei, din dormitorul alăturat, ca să-i spună noapte bună, ca de obicei. Cum nu primi nici un răspuns, o strigă din nou. Mama ei îi răspundea întotdeauna, dar nu și de data aceasta. Au cuprins-o brusc panica și spaima când s-a ridicat repede în picioare și s-a dus imediat în camera părinților, picioarele ei desculțe răsunând pe podeaua tare. Și-a găsit mama ca într-un fel de transă, cu mâna acoperindu-și ochii, tremurând necontrolat și respirând din greu. Doaa l-a zgâlțâit pe tatăl ei ca să-l trezească și au dus-o împreună pe Hanaa până în stradă, încercând să găsească un taxi, în timp ce mama ei gemea încetișor și abia se ținea pe picioare.

Bassem stătea la balcon, delectându-se cu o țigară. Când a observat familia, a strigat spre ei, întrebându-i ce se întâmplase.

Doaa, plângând de frică pentru mama ei, i-a răspuns:

— Nu-i bine deloc, e aproape inconștientă! O ducem la spital!

Îngrijorarea din ochii lui Bassem i-a încălzit inima lui Doaa pentru o clipă, când au urcat într-un taxi și au plecat în viteză.

Doctorul a examinat-o pe Hanaa și a spus familiei că era epuizată fizic și psihic. Avea nevoie de odihnă și familia trebuia să aibă grijă de ea. Le-a spus că o astfel de stare nu era neobișnuită la pacienții

refugiați, după ce trecuseră prin atâtea în Siria și acum în Egipt.

— Să nu i se dea vești proaste, i-a avertizat el. Căci e posibil să nu le poată face față.

Doaa se simți de parcă doctorul ar fi fixat-o cu privirea chiar pe ea când le-a vorbit; îi trecu prin cap că boala lui Hanaa era cumva legată de faptul că îl respingea pe Bassem și de îngrijorarea acesteia pentru ea.

Se iveau deja zorii când s-au întors acasă în noaptea aceea. Telefonul lui Hanaa a sunat aproape imediat ce au ajuns și Doaa a observat că era Bassem. A răspuns.

— Îmi pare foarte rău, dar cred că știu de ce e bolnavă mama ta! E din cauza noastră! i-a spus el.

Doaa a fost surprinsă că și el ajunsese la aceeași concluzie ca și ea.

— Da, a răspuns ea cu un tremur în glas. Nu suporta să fie cauza îmbolnăvirii propriiei mame. Este vina noastră.

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, el a zis pe nerăsuflate:

— Doaa, vreau să-ți zic ceva ce i-am spus doar mamei tale. M-am hotărât să mă întorc în Siria, ca să lupt alături de opoziție. Dacă mor, măcar știu că te voi avea în ceruri, de vreme ce nu te pot avea în această viață. Nu plec încă. Aștept să se facă mai bine mama ta, să-mi pot lua rămas-bun, dar plec peste câteva zile.

Doaa a fost uluită de această veste. Înțelegea acum de ce fusese mama ei atât de supărată. Ajunsese să

țină mult la Bassem, ba chiar să-l iubească, ca pe un fiu.

— Acum știu sigur că noi suntem motivul pentru care s-a îmbolnăvit! i-a spus lui Bassem, simțindu-se deodată de parcă i se confesa unui prieten apropiat. E din cauză că s-a supărat pentru că știa că vei pleca înapoi în Siria. De asta era așa furioasă pe mine în ultima vreme.

Doaa stătea în ușa camerei mamei sale, privind-o cum respira în somn. Se rezemă de peretele de lângă camera părinților și apăsă puternic telefonul la ureche. Realiză că nu voia ca Bassem să închidă și că ura ideea de a nu putea vorbi cu el dacă pleca din Egipt.

Vocea lui Bassem deveni mai moale.

— Doaa, crezi că ai putea să te răzgândești? a întrebat-o el cu speranță în glas. Încearcă să te mai gândești la asta, dar fă-o repede. Voi pleca peste câteva zile. Cel mai târziu joi.

Până joi mai erau doar trei zile. Doaa se gândi la cât de mult ținea Bassem la ea și la familia ei. În fiecare zi mureau luptători din Armata Siriană Liberă, iar dacă pleca, putea și el să moară.

— Dă-mi un răgaz și te sun, a promis Doaa, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Când au închis, Doaa nu era sigură dacă el o auzise plângând.

Doaa suferi cumplit încercând să ia o decizie. Oare Bassem chiar s-ar duce înapoi? Ar putea muri din cauza ei? O parte din ea îl admira pentru că avea curaj să se întoarcă în Siria, să se alăture din nou luptei. Nu se închipuise și ea făcând același lucru?

Vestea despre iminenta plecare a lui Bassem s-a răspândit repede și lumea șușotea că pleca deoarece nu mai suporta să stea acolo cu inima frântă.

În următoarele câteva zile, Doaa nu s-a putut abține să nu se gândească la el. Nu voia să moară din cauza ei. La două zile după ce vorbiseră la telefon, Doaa se plimba de colo-colo prin apartament. Se gândea la ochii căprui și blânzi ai lui Bassem și la câtă grijă avusese de ea și de familia ei. Dintr-odată, înțelese că, poate, nu trebuia să facă totul singură. Mama și tatăl ei se sprijineau reciproc, ceea ce-i făcea mai puternici. Recunoscu în sinea ei că nu suporta ideea de a nu-l mai avea în preajmă pe Bassem. Cartierul ei, Gamasa, avea să fie din nou plictisitor și tern fără el. Doaa își luă telefonul mobil și îl sună pe Bassem.

— Mă bucur să-ți aud vocea, Doaa, a salutat-o el. Te-ai mai gândit? o întrebă apoi neliniștit.

Fără nici un avertisment, Doaa vorbi repede:

— Cum se face de zici că mă iubești, dar vrei să mă părăsești și să pleci în Siria? îl provocă ea.

Bassem îi răspunse la fel de repede:

— Pentru că ard de dragoste pentru tine și nu pot suporta să te văd și să nu te am în viața mea. Prefer să devin martir în Siria. Suferința de a nu te avea e mai mult decât pot îndura.

Doaa se auzi spunând, de parcă nu ar fi fost vocea ei:

— Ei bine, m-am gândit mult și, dacă mai ești interesat, poți să mergi la tatăl meu să mă ceri de nevastă.

De cum rosti aceste cuvinte, ea știi că vorbea din inimă. Teama ei de a avea încredere în oameni nu se compara cu teama de a-l pierde pe bărbatul care poate că era iubirea vieții ei.

Bassem a fost năucit de răspunsul ei.

— Ești sigură că vorbești serios?

— Vorbesc serios.

— Bine. Închide chiar acum! strigă el bucuros. Mă duc la tatăl tău la frizerie ca să te cer în căsătorie. Apoi vin imediat la tine.

— Nu, prostituțule, râse Doaa. Nu poți să mergi chiar acum. E prea târziu. Du-te mâine!

Mult timp după ce închise, Doaa ținu telefonul în mână, gândindu-se la noua viață care o aștepta.